

Odisseas Elitistä ei ehkä tunneta yhtä hyvin kuin Kavafista, Palamasta, Ritsosta tai Seferistä. Hän opiskeli Pariisissa niin kuin Nikos Kazantzakis, Mikis Theodorakis, Nikos Engonopoulos ja monet muut kreikkalaiset taiteilijat. Nobelin hän sai vuonna 1979, jotta moderni ihminen voisi vastedeskin taistella ”vapauden ja luovuuden puolesta”. Ja kuten kollegansa, Elitis oli antiikin ja bysantin lisäksi kiinnostunut niin sanotusta kansankulttuurista: puheenparresta, lauluista, asuista, tavoista ja tottumuksista. ”Kunnia olkoon” on myös kielen ylistys: sanoja on haettu kansankielestä, Homerokselta, Sappholta, ortodoksisesta jumalanpalveluksesta ja kreetalaisten paimenten lauluista.

Joskus opiskellessani yritin suomentaa ”Kunnia olkoon” -runoelmaa. Pääsin muistaakseni Genesisen loppuun, luovutin siis ennen Kärsimystä, joksi toinen osa usein käännetään, mutta Ta páthi on monikko, kärsimykset, intohimot.

Nyt olen aloittanut suomentamisen uudestaan, vaan en ole yhtään valmiimpi. Se laan sanakirjoja alituisen, ne eivät riitä, Elitiksien käyttämiä sanoja ei ole olemassakaan. En halua vilkuilla muita käännöksiä, koska tiedän että ne kaikki ovat eri mieltä. Suotta Odisseas Elitistä ei ole verrattu T.S. Eliotiin. En ole koskaan erityisemmin välittänyt T.S. Eliotista, en tiedä miksi. Myös Pindarosta, Propertiusista, Hölderliniä, Wordsworthia, Montalea ja Rilkeä on verrattu Elitikseen. Nämä vertailut perustunevat lähinnä Elitiksien runouden intertekstuaalisuuteen, eivät siihen että Elitis on runoilijana henkilökohtaisempi ja tuntemattomuudessaan kiinnostavampi.